

“Weten we reeds wie nog in het café aanwezig waren?” vroeg commissaris De Graaf.

“Inspecteur Vervooren is naar het café ‘De Donkere Wolk’ om de verklaringen van de aanwezigen op te nemen.”

“En de man die de vermoedelijke dader heeft zien weglopen, is die reeds ondervraagd?”

“Daar is inspecteur Wauters naar toe. De getuige woont enkele huizen verder.”

“Goed zo, hier heb ik genoeg gezien. De ambulanciers mogen Derijcke meenemen. Wij gaan eventjes tot bij ‘De Donkere Wolk’ om te horen wat agent Vervooren van de aanwezigen heeft kunnen los peuteren en om de klanten, indien nodig, nog eens goed op het rooster te leggen.”

Inspecteur Deketelaere en commissaris De Graaf stapten door de Predikherenstraat, de Braambergstraat en de Vismarkt tot aan de Jozef Suvéestraat. Het onweer was overgewaaid en de regen had zich beperkt tot af en toe een bui. Niet dat het er nog veel op aan kwam, want de beide mannen waren toch reeds doorweekt. Onderweg keken ze spiedend links en rechts in de hoop iets te zien dat te maken had met de moord, maar het bleef bij ijdele hoop. Ondanks het feit dat het amper een half uur na middernacht was lagen de Brugse straten er verlaten bij.

Toen De Graaf en Deketelaere de deur van 'De Donkere Wolk' openduwden zagen ze inspecteur Vervooren aan een tafeltje zitten met rechtover hem een kaalhoofdige man met een misprijzende uitdrukking op zijn gezicht.

Vervooren slaakte een zucht van opluchting toen hij zijn collega's zag.

"Hoe gaat het hier?" vroeg Jacques De Graaf.

"Moeizaam," zuchtte Vervooren, "bijzonder moeizaam."

"Hoe zo?" wilde De Graaf weten.

"Toen ik daarstraks bij mijn binnenkomst aan de aanwezigen vertelde dat André Derijke neergeschoten was en ik eraan toevoegde dat ik de aanwezigen wilde ondervragen, vroeg mijnheer Vindevoghel," waarbij Vervooren op de kale man met de misprijzende blik voor hem wees, "of ik thuis misschien de plezantste was. Op het moment dat ik mijn bril opzette om hun getuigenissen aan het papier toe te vertrouwen, stak Vindevoghel alweer de draak met mij. Hij waagde het de spot met mij te drijven door te zeggen dat ik dan wel een geleerde bril opzette maar toch maar weinig in de bol had, terwijl hij op zijn hoofd tikte. Ik maakte hem er attent op dat zijn uitlatingen als smaad aan het wettelijk gezag konden beschouwd worden, maar Vindevoghel voegde er onverstoorbaar aan toe dat de landbouw nog steeds handen kan gebruiken. En alsof dat nog niet genoeg was zei hij, telkens ik hem vroeg om iets te herhalen, 'tuut zei de trein en Vindevoghel ging vooruit', tot wel vier maal toe."

Commissaris De Graaf ging naast Vindevoghel staan en legde zijn hand op zijn schouder.

"André, wij doen dit niet voor ons plezier, maar de dood van André Derijke moet onderzocht worden en misschien kan jullie getuigenis ons vooruit helpen."

"Jacques," antwoordde Vindevoghel, "dat stukje agent hier," terwijl hij Vervooren aanwees, "denkt dat wij achterlijke debielen zijn want anders zou hij zo geen stomme vragen stellen."

Hugo Deketelaere en Wilfried Vervooren keken elkaar aan alsof zij het in Keulen hoorden donderen.

"Kennen jullie elkaar dan?" vroeg Deketelaere ongelovig.

"Zeker weten," antwoordde De Graaf. "Toen ik destijds opgeroepen werd voor mijn legerdienst kwam ik in Sint-Kruis terecht bij de Zeemacht. Mijn opleiding kreeg ik bij de marinefuseliers en de officier die ons drilde was, je raadt het misschien al, André Vindevoghel. Zijn driloefeningen waren legendarisch. Hij was keihard. Je kon er zeker van zijn dat hij, als er plassen water lagen, ons het bevel gaf om te gaan liggen. Op die momenten hebben we hem meermaals verwenst, maar nadien beseften we ook wel dat hij ons een grote dosis discipline meegaf

die ons later goed van pas zou komen. Na mijn legerdienst ontmoette ik hem nog enkele keren tijdens een reünie in de kazerne. In die periode kreeg ik verkering met een meisje uit Sint-Kruis en dat bleek een nichtje van André te zijn. Enkele jaren geleden kochten wij een lap bouwgrond en, je gelooft het nooit, onze grond grensde aan de tuin van Vindevoghel. Sindsdien kom ik hem regelmatig tegen en we vinden altijd wel de gelegenheid om op die momenten een lekkere frisse pint te drinken en wat herinneringen aan vroeger op te halen.”

“Mijne heren,” vervolgde Jacques De Graaf zich tot de aanwezigen wendend, “ik begrijp dat jullie er misschien aan dachten om stilaan huiswaarts te keren, maar gezien de dramatische omstandigheden moet ik jullie toch eerst enkele vragen stellen.”

André Vindevoghel slaakte een diepe zucht en antwoordde: “Wat moet, moet dan maar,” en hij bestelde nog een pint.

Commissaris De Graaf koos een tafeltje uit in een rustig hoekje van de herberg en gaf André Vindevoghel een signaal dat hij rechtover hem mocht plaats nemen.

Inspecteurs Vervooren en Deketelaere kozen een tafeltje uit vlakbij de deur. Ook al was de deur van het café ondertussen gesloten zodat er niemand binnen kon, hun aanwezigheid zorgde er meteen ook voor dat niemand van de aanwezigen voortijdig de plaat kon poetsen.

“Vertel eens, André, wat weet je allemaal van André Derijeke?” stak Jacques De Graaf van wal.

“Eigenlijk niet zo veel. Derijeke gaf vroeger les in een handelsschool. Hij was er leraar steno en dactylo, twee vakken die nu al lang afgevoerd zijn. Derijeke was een rustige mens, die zich altijd wat afzijdig hield en zelfs met zijn collega's weinig contact had. Op een dag stapte hij het café binnen, ik had hem hier nooit eerder gezien. Het duurde toch enige tijd voor wij aan de praat geraakten, maar toen wij op zekere dag een vierde man te kort kwamen voor ons kaarttafeltje, schoof André aan en sindsdien hebben wij elke woensdagavond onze kaartavond. Maar ook op die momenten liet hij nooit het achterste van zijn tong zien. Hij is getrouwd, maar zijn vrouw heb ik zelfs nog nooit ontmoet. Kinderen heeft hij, naar het schijnt, niet. Ik weet dat hij ergens langs de Coupure woont maar waar juist ... ik zou het niet kunnen zeggen. Hij zorgde er wel voor dat hij altijd omstreeks elf uur thuis was, soms eens wat vroeger, soms eens wat later, afhankelijk van ons kaartspelletje. Maar daar was hij altijd behoorlijk stipt in. Zijn vrouw was blijkbaar niet van de gemakkelijkste als hij al te laat zou thuis komen.”

Na André Vindevoghel was het de beurt aan Paul Dekimpeneer om op het rooster gelegd te worden.

“Hoe heb jij André Derijeke leren kennen?” vroeg Jacques De Graaf.

“Hier, in het café. Zoals André juist vertelde. Derijeke kaartte dan wel samen met ons, maar dat was voor hem nog geen reden om vertrouwelijk te worden met ons. Hij vertelde wat hij kwijt wilde, maar over zijn interesses, zijn bezigheden